

(Vilhelm, Karl, Arvid 7)

Life lives in love.
Thordis.

TO FORLOVEDE.

DRAMATISERET NOVELLETTE.

SYTTEN EKSEMPLÆRET.

IV
Kappel.

TO FORLOVEDE.

H. A. Wikström

TO FORLOVEDE.

NOVELLETTE

AF

STEN KYRRE.

LIFE LIVES IN LOVE.
THORILD.

HELSINGFORS 1886.

DET FINSKE LITTERATUSELSKABS BOGTRYKKERI.

Syften nummererede eksemplarer.

I.

Snak ikke, Raghild. Jeg vil ikke føje mig. Man maa være retfærdig mod sig selv og slet ikke alene mod andre. Og retfærdig mod sig selv er man kun, naar man i sine gjerninger er fri og uden baand. Jeg maa være saa, om det vil gaa fremover for mig. Derfor giver jeg nu sandelig de mennesker fanden.

Oh, du maa ikke sige saa. Tænk paa din fremtid og paa mig.

Da jeg tænker paa det rette, tænker jeg netop paa dig. — Jeg er nu en gang gaaet fallit og maa begynde fra ny.

Ja, desværre.

Nuvel, mine venner kan ikke hjælpe mig. Dine forældre heller ikke. Men mine slægtinge kan noksaa godt, men vil ikke paa andre end for mig nedværdigende betingelser. — Ydede de mig bistand før, da jeg var i nød? Nej, langt fra. Det havde været dem en galskab at kaste penge til mine kreditorer. Nu — bevares — skulde det være de hovmodige rigmænd saa

behagelig at for nogle faa tusinde af deres hundredetusinde faa mig ganske i deres magt, mig, der altid saa fortrædelig leet ad deres pengesække og naragtighed. Men jeg taaler det ikke, taaler det ikke for din skyld.

Men det vilde maaske være dit bedste, og jeg vil dit bedste.

Og jeg, at du skal være glad og kjæk og altid føle dig selvstændig. — Vil du love mig at være rolig og lade mig selv handle?

Ja, om det endelig skal saa være. — Skal du da virkelig rejse fra mig?

Uden hjælp kan jeg herhjemme ej atter komme i den slags forretninger jeg er duelig til.

Kan du slet ikke blive? Tag dig til noget andet.

Nej. Den vej jeg begyndt maa jeg gaa. Langt fra min ulykke her vil den blive mig heldigere. Desuden kvæles jeg her af alle muelige forhold. Jeg maa ud for at vinde de store syn paa livet, for at sejle min egen sø, brydes med vovene og friskes op derved og saa kave mig frem til stranden, der vor lykke smiler. — — Du, sig mig: Er du glad i mig?

Oh, ja, ja.

Elsker du mig virkelig?

Du ved jo, at jeg elsker dig.

Jeg ved. Men hvorledes elsker du mig?

Jeg er jo ganske, ganske din — bare, bare din, Arne.

Men hvorledes?

Jeg er dit barn, din forlovede, din kone, alt hvad du vil.

Er du?

Ja. Har jeg da ikke viset, hvor grændselöst jeg holder af dig?

Men hvis jeg nu ikke — ikke paa flere aar kan gifte mig med dig?

Oh, jeg er din, alligevel din og skal blive dig saa tro. — Sig, Arne: Skal du ogsaa blive mig lige tro?

Ragnhild?

Ja, jeg tror. — Men hvorfor elsker vel du mig, mig, der er saa ubetydelig ligeoverfor dig?

Ubetydelig? Du. — Hvorfor jeg elsker dig? Fordi du er — nej, ikke for du er fager og dejlig og min — men fordi du er den, min sjæl længes og lange tider forfærdelig har længtet efter — fordi du paa en gang er uskyld og barn og sand kvinde — fordi du er sang og straalende glæde og dog det blide alvor — fordi du er mig mere end himmel og Gud. Derfor elsker jeg dig.

Sig ikke saa, Arne. Nej, sig ikke saa. Elsk mig kun og bliv altid god mod mig. Da skal alt gaa saa vel for os to. — Elsk mig kun, men ikke som Gud. Nej, nej, det faar du ikke. Du faar, du faar ikke.

Ak, Ragnhild, alt skal tilsidst nok gaa os to vel. Ikke sandt?

Ja, jeg tror paa dig, ti du er en mand, en mand, Arne, men du er ogsaa min stolte, staute gut. For dine modgange har jo ikke du største skylden, og jeg vil vise alle at jeg kan bære modgang saavel som lykke med dig, søde, elskede ven. — Nej, der kommer mor og lille Maren. Ak, mor holder saa meget, saa meget af dig og agter dig næsten saa højt som jeg gjør, men hun undrer bare, naar vi vel skal kunne giftes.

Til syttende Mai, Ragnhild.

Ja, det siger du altid, men naar, du? — Hvor blev mor af?

Jeg ved ikke.

Hun gik nok ind. Vi maa ogsaa gaa ind, ti far har længe ventet paa toddy og bier nu kun paa dig. Lov mig dog, Arne, at du iaften ikke skjenker saa fælt med kognac. Du drikker desværre mer end far, men far mærker det slet ikke.

Töv.

Vil du nu fortælle far og mor at du skal rejse?

Naturligvis.

Men hvad vil de sige dertil?

Hvad de vil. Det er mig næsten ligegyldigt, naar du lader mig gjøre som jeg vil. — Söde, söde Ragnhild.

Nej, nej, ikke saa svært. Jeg kan ej aande.

Kys mig.

Ja, ja. — Men kom nu.

Oh, du er min söde pige, og du skal se, hvorledes jeg vil arbejde for dig, og Gud maa vide, hvor god og tro jeg altid skal blive mod dig.

Det ved jeg. Kys nu ej mere. Kom, Arne.

II.

Er det langt hjem endnu — til det nye landstedet?

Oh nej. — Er du træt?

Ja. — Hvorledes har lille Maren det?

Maren er död for to aar siden.

Ved du ej —?

Nej, er Maren död? Stakkel.

Det maa du ej sige. Hendes kjæreste — har jeg ej skrevet til dig

at hun var forlovet? — og hun løb paa skøjter, men isen var falsk, og saa forkjölede de sig. Han døde to dage før hende. Saa var hun lykkelig at dö.

Ja, ja. — Mor da?

Mor venter paa dig. Hun og jeg har saa uafadelig stolet paa dig. Jeg har jo skrevet det til dig.

Og far?

Far er immer lige op i forretningerne som før. — Nej, du er sandelig træt. Skal vi hvile her ved vejen? Kom og sæt dig, kjæresten min.

Elsker du mig?

Det maa du spørge. Naar har jeg ej elsket dig?

Jeg skulde kunne svare med et ligedant spørgsmaal: Naar har jeg ej elsket dig? Men, Ragnhild, jeg skal sige dig, jeg er træt, og nu er jeg kommen for at hvile hos dig. — Din mor er paa landstedet. Din far er nok i forretningerne. Om dine søskende vil jeg ej tale, da Maren, som jeg mest holdt af, er død. — Ak, jeg mærker, din familie vil ej vide af mig. — Og du?

Det er ikke sandt, Arne. Alle længes efter dig. Kom nu. Vi er snart hjemme. Du skal se, hvorledes du vil blive velkommet.

Jeg sagde, jeg vilde hvile hos dig, men jeg vil det ej. Jeg er altfor træt.

Læg kun dit hoved hos mig. —
— Men hvorfor har du slet ikke kyst mig?

Vil du kysse mig, Ragnhild?

Om jeg vil, gutten min.

Kys da mine öjne.

Ragnhild, nu ser jeg solen atter. Den er jo i dine öjne, dine livsalige öjne. — Nej, hvor banker mit hjærte. — Vil du kysse min mund, Ragnhild?

Din mund, dine öjne, alt hos dig.

Kvæl mig ikke.

Er du syg? — Nej, hvorledes er det dig? — Hvor du stirrer paa mig. — Rejs dig ikke saa hurtig. — Ah, der falder han. — Arne, Arne. —

Favn ikke mine knæ. — Nej, nej, er han da virkelig gal?

Elsker du mig?

Oh, Gud Herren. Han spørger i afsindighed. Du ved dog, kjære Herre Jesus, at jeg altid elsket ham.

Men jeg har været fra dig i syv aar og kun skrevet lidt, og du har mange gange bebrejdet mig derfor?

Oh, Arne, tænk ikke derpaa.

Jeg vil gifte mig med dig — nu straks — imorgen — om en uge.

Men, Arne, det kan vistnok ikke blive för tre uger eller en maaned.

Men da?

Oh, Arne.

Nej, hvor du er vakker. — Er du mit barn?

Nej, ikke mere — ikke nu. Det er lang tid siden. Men altid din forlovede. — Skal jeg nu virkelig, virkelig bli din kone?

Ja, nu, nu, nu endelig, Ragnhild. Nu er vor syttende Mai kommen. — — Saa skal du höre. Jeg har arbejdet og haft det svært derborte, men mig selv har jeg været, og det gi'r en mand en saadan forunderlig styrke at ej være afhængig af andre, men föle hvad han uden hjælpemidler duer til. Og saa har jeg tænkt paa dig. Imellem og især under de förste aar har jeg dog haft det saa tungt,

at jeg mange gange vilde tvivle paa Gud, og har ej kunnet, sandelig ej kunnet skrive til dig, ti du skulde da seet, hvorledes det var med mig, og det vilde jeg jo ikke. Men aldrig har jeg tvivlet paa dig og din kjærlighed — för — för — förend vi idag saa hverandre atter. Da — da du kom taus og alene til mig ved dampskibet — da tvivlede jeg först. Oh, du Store i verden. Jeg ved ikke hvorfor, ti du var jo noksaa kjærlig. Det var maaske af bare længsel og lykke. Jeg ved ikke. — Det er nu væk.

Ja, ikke sandt ?

Söde Ragnhild, de fire sidste aar har været heldige for mig. Om jeg

da skrev sjelden og kun korte brev, saa var det, fordi jeg frygtede for at vække forhaabninger hos dig, som kunde være vanskelige, da mine forretninger senere gik ud paa nye opfindelser og forsög, der, omend aldrig saa nöje beregnede, alligevel kunde udfalde med forlust, som de ogsaa rigtignok nogen enkelt gang gjorde. Tilsidst gik alt fortrinlig, men da blev den tærende længsel efter dig — ja, efter hjemmet ogsaa — en dag mig overmægtig, og jeg skrev, at jeg skulde komme igjen. Nu, Ragnhild, kan vi godt gifte os. Hele min gjæld er nu betalt, og ej saa lidt har jeg endda over.

Er du rig, Arne? Jeg vil det ikke, du. Jeg er i mine tanker saa van ved at være fattig med dig, hvis du atter skulde komme til mig.

Hvis jeg skulde komme?

Oh, Arne, at du skulde komme, vidste jeg nok. Men du er vel ikke rig? Jeg vil det ikke. Jeg vil være fattig med dig.

Var du rolig. Rig er jeg ej.

Nej, hvor glad jeg er, saa straalende glad. — Ak, Arne, jeg har den hele tid givet timer i sprog og sparet og sparet. Nu har jeg med egne penge faaet mit hele udstyr færdig og lidt over sex hundre daler paa sparekassen. Det var derfor, jeg

ikke vilde, at min elskede mand skulde være rig, ti da var jo mine penge til ingen nytte for ham.

Ragnhild, Ragnhild, söde kone.

Nu, dine slægtinge, Arne?

Ja, nu, siden det gaaet mig vel, var de, da jeg forige uge træffede nogle af dem, naturlig kun höflighed og smil ligeoverfor mig. Men — töv — jeg har seet saa meget af livet, at det ej videre nytter hverken dem eller mig, at jeg er vred over dem. Og troelig nok er de bedre end de för synets mig. Man lær sig forskellige ting saa længe man faar leve, du.

Tak, Arne. — Men skal vi saa gaa hjem? Alle længes efter dig, og

far har lige fra Frankrig faaet en saadant udmærket ny kognac, som han vil du skal prøve. — Du drikker vel toddy end? Gjør du, vennen min?

Ja da. Men maaske ikke saa stærk som för.

